

Ilustrația copertei:
Rembrandt van Rijn - Pavel în închisoare

THE BIBLE: MYTH OR TRUTH?

David Gooding

May 1989

© Myrtlefield Trust

Translated into Romanian language by permission.

Ediția în limba română publicată sub titlul:
Biblia: mit sau adevăr?

© SAMUEL, 1997

Str. Honterus nr. 31

3125 Mediaș

tel./fax. 069-82 17 07

Prima ediție

Traducere: Claudia Grigori

Editarea: Jeni Roșian

Coperta: Jeni Roșian

Tehnoredactare: Samuel

Tipar: Samuel S.R.L.

CUPRINS

Biblia: mit sau adevăr?	5
Isus Cristos nu este un personaj imaginar.....	6
Isus: prototipul eroului?	12
Cea mai mare dificultate.....	17
Validarea finală a afirmațiilor lui Cristos.....	27
Ce au toate acestea de a face cu mine?.....	32

Biblia: mit sau adevăr?

Cred că ați ghicit deja răspunsul pe care îl voi da la această întrebare. Pentru orice eventualitate, iată-l: eu cred Biblia și nu cred că prin această afirmație am comis o sinucidere intelectuală. Desigur, poate că după ce veți auzi expunerea mea, veți crede încă acest lucru; dar oricum este un risc pe care trebuie să mi-l asum.

În experiența mea am întâlnit mai multe motive pentru care oamenii nu cred Biblia și nici nu consideră că ar trebui să o creadă. Unul dintre motivele invocate de mulți este că, deoarece în timpul primelor 15 secole de existență, Noul Testament a fost copiat de mână, cu posibile greșeli și schimbări, nu putem fi siguri, spun aceștia, că forma actuală este cea originală, cea autentică.

Această obiecție este făcută în general de oameni care nu au cunoștință de puterea covârșitoare a dovezilor care atestă că textul actual al Noului Testament este conform cu cel original. În primul rând există un număr clar de manuscrise care conțin o parte sau întregul text al Noului Testament. Sunt peste 5 000 de

astfel de manuscrise. Desigur există greșeli de copiere în toate aceste manuscrise - deoarece este imposibil să fie copiat de mână, fără greșeală un document vast - totuși, nu se găsesc aceleași greșeli în două manuscrise cu același conținut. Și de aceea prin compararea manuscriselor, există posibilitatea reconstituirii textului original ajungând până la un coeficient de siguranță mai mic de 2%, o mare parte din cele două procente constând în caracteristici lingvistice fără importanță care nu schimbă înțelesul general al textului. Ba mai mult, din moment ce nici o doctrină a Noului Testament nu este dependentă de un singur verset sau de un singur pasaj, veridicitatea lor nu este pusă la îndoială din cauza acestor incertitudini minore.

Apoi, este vechimea unora dintre manuscrisele Noului Testament. O parte substanțială a Noului Testament este conținută într-un manuscris datat în jurul anului 200 d.C., iar cel mai vechi manuscris păstrat, conține tot Noul Testament și a fost scris în jurul anului 360 d.C. Să vedem ce însemnătate are acest lucru. Să luăm în considerare manuscrisul din jurul anului 200 d.C. Acum are o vechime de aproape 1800 de ani. Ce vechime a avut manuscrisul după care a fost copiat? Desigur, nu știm. Dar putea să aibă cel puțin 140 de ani și dacă a fost așa, a fost scris atunci când mulți dintre autorii Vechiului Testament erau încă în viață.

Să facem o comparație. Unele lucrări ale celor

mai renumiți autori antici, greci și latini - și aici vorbesc ca unul care studiază de o viață literatura clasică veche - au ajuns în posesia noastră doar sub forma unor manuscrise vechi (de ex. în sec. 7-9). Și totuși, nici unui om de știință nu i-ar trece prin minte să pună la îndoială validitatea lor, fiind reprezentări demne de încredere a ceea ce au scris autorii originali. Prin comparație dovezile că textul Noului Testament e conform cu originalul sunt covârșitoare. Putem avea toată încrederea că astăzi când citim Noul Testament, avem pentru toate împrejurările practice ceea ce autorii originali au intenționat să avem. Dacă dorești să cercetezi mai mult aceste dovezi, îți recomand cartea prof. F.F.Bruce „Are the New Testament Documents Reliable?” (în limba română cu titlul „Documentele care stau la baza Noului Testament”)

Dar cea mai mare dificultate pe care o au oamenii în a crede sau nu Biblia, o constituie afirmațiile pe care aceasta le face, în special cea că Isus este Fiul lui Dumnezeu, că El este Creatorul întrupat, care a vizitat pământul pentru a comunica cu noi și pentru a ni-L revela pe Dumnezeu. Mulți oameni spun că nu pot să creadă o carte ce face asemenea afirmații. Ei oricum nu cred în existența unui Creator; deci presupun înainte de a citi sau a studia Noul Testament, că el nu poate descrie o realitate istorică atunci când pretinde că Isus a fost atât om cât și Dumnezeu. Ei revin la ideea că persoana lui Isus Cristos, descrisă în Noul Testament, este invenția autorilor evangheliilor.

Isus Cristos nu este un personaj imaginar

Deci, de dragul unui argument, să presupunem pentru moment că autorii evangheliilor, nu au descris în mod simplu un Isus care a trăit cândva, ci au inventat acest personaj având ca model, poate un țăran înțelept, reconstruind, adăugând, exagerând astfel încât rezultatul să fie o ființă ideală, o ființă supraomenească, dar un personaj imaginar, care nu a existat vreodată. Să presupunem că ar fi fost așa și apoi să vedem implicațiile teoriei noastre.

Primul lucru care se poate spune, ar fi acela că, dacă Isus este un personaj literar fictiv, atunci ceea ce avem este aproape un miracol. Noi cunoaștem o mulțime de lucruri despre personajele literar fictive și cât de dificil este să creezi unul real și convingător. Literatura mondială este plină de astfel de personaje, unele foarte bine conturate, iar altele mai puțin. Acum, nu este nici o îndoială că dacă Isus este un personaj literar fictiv, El este un personaj de renume mondial. Pentru a fi capabili să creeze un asemenea personaj fictiv, autorii evangheliilor ar fi trebuit să fie genii literare de cea mai înaltă clasă. Acum geniile

literare de asemenea rang sunt destul de rare: nu îi întâlnești la fiecare colț de stradă. Dar noi avem aici patru deodată. Cine sunt acești bărbați? Și ce fel de bărbați sunt ei? Ei bine, doi au fost pescari, unul a fost vameș, iar celălalt un tânăr despre care nu se spun prea multe. Este credibil ca din întâmplare toți patru să fi fost genii literare de talie mondială?

Ba mai mult. Chiar cele mai strălucite personaje fictive, cele mai bine realizate, rămân pentru cititorii lor ceea ce sunt: personaje fictive. Ele nu prind viață, astfel încât să poată vorbi, să fie independente și să devină o persoană reală pentru cititori, pe care să o cunoască așa cum cunosc o persoană vie și cu care să poată avea o relație personală. De neînțeles! Și totuși, aceasta este ceea ce se întâmplă cu acest personaj presupus fictiv, Isus Cristos. El a devenit de-a lungul a douăzeci de secole pentru milioane de oameni, o Persoană vie, reală, cu care ei pretind că au o relație personală, o Persoană pe care o iubesc până acolo încât sunt gata să moară pentru El, așa cum au făcut deja mii. Acum, îi puteți crede idioți pentru că au făcut așa ceva pentru Isus. Nu vă pot cere să fiți de acord cu mine. Afirm doar un fapt care nu poate fi negat. Și părerea mea este aceasta: dacă Isus a fost un personaj fictiv, inventat de autorii evangheliilor, atunci creând un personaj care a devenit pentru milioane de oameni o Persoană vrednică de iubit, căruia să-I fie devotați și pentru care să se jertfească, s-a realizat un lucru fără egal în toată literatura mondială.

Cunoaștem câteva personaje în literatură, e adevărat foarte puține la număr, care ne izbesc prin realismul lor. Unul din aceste personaje este Socrate al lui Platon. Dialogurile lui Platon sunt nu numai lucrări filozofice, ci și lucrări literare de renume mondial. Și totuși, Socrate, care este menționat în ele, apare cititorilor generație după generație, ca o persoană reală, ale cărei trăsături de caracter le recunosc imediat; sunt atât de bine cunoscute încât dacă li s-ar prezenta o descriere apocrifă sau de mână a doua a lui Socrate, ei ar spune dintr-o dată „Nu, nu așa ar fi reacționat sau ar fi vorbit adevăratul Socrate” (conform C.S.Lewis, Sămânța de ferigă și Elefanții și alte eseuri despre creștinism, Glasgow, Collins, 1982, pag.110).

Socrate din dialogurile lui Platon este un personaj atât de bine realizat, pentru că Platon nu l-a inventat. El a fost o persoană reală, istorică ce a trăit cu adevărat. Poate că descrierea lui Socrate făcută de Platon a fost bine șlefuită: dar persoana și caracterul lui Socrate nu sunt invențiile lui Platon. Explicația este alta. Impactul caracterului lui Socrate l-a „ajutat” pe filozoful și artistul Platon să „creeze”.

La fel este și cu Isus Cristos. Ba chiar mai mult. Deși lumea recunoaște că Socrate din Dialogurile lui Platon, a fost o persoană istorică reală, numai un nebun ar pretinde că poate să-l cunoască acum ca pe o persoană vie, sau să aibă o relație personală cu el. Oamenii din zilele noastre nu ar muri pentru Socrate.

Dar o fac pentru Isus prezentat în Noul Testament! El nu este o ficțiune literară sau religioasă inventată de autorii evangheliilor. Evangheliile descriu o persoană istorică reală, care a trăit în Palestina în timpul domniei lui Tiberiu Cezar, a murit și după cum spun creștinii, a înviat din morți și trăiește și astăzi.

Isus: prototipul eroului?

Dar să nu ne grăbim să mergem mai departe. Să ne oprim pentru moment la ipoteza că cineva a inventat personajul Isus, a prezentat acest personaj lumii, și personajul Isus a atras oameni din toată lumea dintr-o mare varietate de entități culturale și a fost preluat ca ideal religios.

Această ipoteză ar cădea la primul obstacol. Cu cât știm mai multe despre culturile importante ale acelei vremi, cu atât este mai clar faptul că, dacă personajul Isus nu ar fi fost o realitate istorică, nimeni nu l-ar fi inventat chiar dacă ar fi fost în stare. Isus prezentat în Evanghelii nu corespunde nicicum cu prototipul eroului. Greci, romani și evrei - toți l-au considerat opusul eroului ideal.

Să luăm în considerare în primul rând evreii și nu numai pe cei care au fost și continuă să fie ostili lui Isus, ci pe cei, puțini la număr, care la început au fost prietenii Lui. Ei înșiși ne spun - și cu siguranță nu au inventat câtuși de puțin - că au ajuns la un moment dat să-L abandoneze, pentru că purtarea Lui nu era aceea

a unui erou. (Mt. 26:47-56). În ochii lor, un erou era o figură mesianică precum Macabeii: un tip puternic, milităros, înflăcărat de idei religioase și pregătit să lupte (cu ajutorul asistenței angelice, atât de populară în acea vreme) împotriva celor care le-au subjugat țara și care le-au suprimat religia națională.

Dar atunci când situația dintre Isus și autorități, a atins punctul culminant și au venit să-L aresteze, Isus a refuzat să lupte sau să-și lase ucenicii să lupte pentru El și deliberat le-a permis să-L aresteze. În această situație toți cei care-L urmau, L-au abandonat dezgustați: El nu era un erou pentru ei! Chiar și astăzi mulți iudei, mai ales cei din Israel, gândesc același lucru. Am un prieten evreu care abia a reușit să scape de camerele de gazare ale lui Hitler. El îmi spune franc: „Acest Isus al vostru este o persoană fără voință. După mine El nu se poartă ca un Mesia. Filozofia mea este: dacă cineva îți dă peste nas, dă-i înapoi.” La fel au gândit la început primii ucenici; numai învierea lui Isus i-a învățat altceva și le-a schimbat în mod radical ideile despre ceea ce ar trebui să fie Mesia.

Sau să luăm în grecii acelor timpuri. Imaginea eroului, cel puțin printre gânditorii lor, era fie un epicurian ideal care evită cu grijă, pe cât posibil toate suferințele și plăcerile care ar putea să îi tulbure liniștea, fie un stoic ideal, rațional, care își supune sentimentele, cunoaște suferința și întâmpină moartea cu un calm desăvârșit. Ne amintim că și Socrate al lui

Platon, a băut cupa cu otravă cu o bucurie și un calm impasibil.

Cât de diferit este Isus din evanghelii, torturat în chin și agonie în Ghetsimani, până când transpirația I s-a scurs ca niște picături grele de sânge în timp ce pleda înaintea lui Dumnezeu pentru a-I lua cupa ce I-a fost arătată, strigând pe cruce astfel încât să fie auzit: „Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”. Cu siguranță, în acele momente, un grec nu ar fi văzut în El un erou și nici un filozof grec nu ar fi creat un astfel de prototip al eroului.

Pentru romani, printre cei înclinați spre filozofie, stoicismul era crezul favorit. Oamenii politici și din armată care l-au cunoscut pe Isus au găsit în el practic un nonsens. Vorbea despre El Însuși ca despre un împărat care a venit în lume să mărturisească despre adevăr. „Adevăr? Ce este adevărul?” i-a zis Pilat. Dumnezeu lui Pilat era puterea (Ioan 18:33-38; 19:1-12). Irod a considerat că pretențiile lui Isus sunt de-a dreptul hazlii, iar soldații au considerat că un „împărat” ca Isus, este vrednic doar ca țintă a celor mai grosolane glume.

Este evident faptul că Isus era opusul prototipului unui erou politic, filozofic sau religios. Nu L-a inventat nimeni și chiar dacă ar fi fost așa, nimeni n-ar fi considerat nici măcar pentru o clipă că un astfel de erou ar atrage instantaneu mulțimea. Cel mai mare

predicator și misionar, Pavel, mărtusisește în scrierile sale că propovăduirea lui Isus Cel răstignit îi șoca și îi scandaliza mereu pe evrei , iar grecilor li se părea un fleac, o absurditate. Dacă n-ar fi existat învierea din morți a lui Isus, primii ucenici ar fi abandonat cu toți credința în El. Evangheliile n-ar mai fi fost niciodată scrise.

Desigur, dacă privim înapoi, având avantajul celor două mii de ani de istorie, lucrurile par foarte diferite. Romanii care L-au batjocorit pe Isus și-au pierdut marele lor imperiu și Tiberiu Cezar este pentru o mulțime de oameni doar o umbră uitată a istoriei. Dar azi, multe milioane de oameni privesc la Isus ca la cel mai mare Împărat care a existat vreodată și își trăiesc viața în ascultare de bunăvoie de El.

Ba mai mult, principiul de a nu te răzbuna pe diavol, exemplificat atunci când S-a predat dușmanilor Săi fără să li se împotrivească, rugându-se pentru cei care L-au crucificat, impune respect lumii (dacă nu chiar ascultare) și este o provocare față de nebunia agresivității și violenței omenești. Cristos a transformat crucea dintr-un simbol al rușinii în cea mai nobilă atitudine pe care o persoană o poate adopta.

Contrastul dintre calmul lui Socrate și agonia înfricoșătoare a lui Isus în fața morții, mărturisirea lui Isus pe cruce că Dumnezeu L-a abandonat pentru un timp, ne demonstrează cu certitudine că Isus nu a fost

un filozof grec. Dar apoi ne arată faptul că la crucea lui Cristos s-a întâmplat ceva mult mai semnificativ decât moartea unui filozof grec. În limbajul Noului Testament, aici era Mielul lui Dumnezeu care a purtat păcatul lumii și a îndepărtat prin suferințele Lui vinovăția noastră.

Vă prezint cel mai important argument al meu: dacă presupunem că Isus este un personaj inventat, avem în mâinile noastre o problemă fără rezolvare, și anume aceea de a explica cum au reușit autorii evangheliilor să-L inventeze, ba mai mult, de ce ar fi creat, de ce ar fi inventat un asemenea personaj?

Cea mai mare dificultate

Cea mai mare dificultate pe care o au mulți oameni în a accepta posibilitatea că Noul Testament ar fi adevărat, este pretenția acestuia că Isus a fost mai mult decât uman, că El este Dumnezeu întrupat. Sigur, spun ei, această superstiție a apărut deoarece oamenii din antichitate credeau în mulți zei și și-au imaginat că acești zei au vizitat pământul în mod frecvent, sub forma unor ființe umane excepționale.

Ei bine, poți gândi astfel; dar faptele în ansamblu spun altceva. Este adevărat, că în vremurile antice toate popoarele lumii - cu o singură excepție - au crezut că sunt mai mulți dumnezei și că acești dumnezei au vizitat pământul din când în când. Și acea excepție a constituit-o poporul evreu, din care fac parte scriitorii Noului Testament. Ei erau strict monoteiști. Evreii disprețuiau alte națiuni din cauza politeismului lor absurd și pentru faptul că făceau zei pe împărații și eroii lor. A diviniza, a se închina altcuiva decât lui Dumnezeu, era pentru ei o blasfemie atât de serioasă încât trebuia pedepsită cu moartea conform legii lor. În devoțiunile lor religioase, în fiecare casă, au fost învățați de secole să recite în fiecare zi dogma funda-

mentală a credinței lor „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn!” (Deut. 6:4). Oamenii ca aceștia nu s-ar fi gândit nici măcar pentru un moment că Isus din Nazaret ar fi fost altceva decât un om, numai dacă ar fi fost constrânși să facă aceasta sub greutatea unor mărturii, unor dovezi clare.

Una din cele mai puternice mărturii era faptul că Isus Cristos Însuși prin acțiunile Sale și implicațiile lor și prin afirmațiile Sale explicite, pretindea că este egal cu Dumnezeu. Și aceasta mă determină să vă mărturisesc că unul din motivele cele mai puternice pe care le am pentru a crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu este acesta: El a spus că este Fiul lui Dumnezeu! Știu că sună foarte naiv; dar înainte de a mă considera un nerod credul, îngăduiți-mi să explic.

Să presupunem, că într-o zi vreau să cunosc o părere în legătură cu o problemă referitoare la muzică. Nu ar trebui să consult pe oricine. Nu ar trebui să consult nici măcar pe vecinul meu de vizavi: este un medic bun, dar nu este muzician. Nu, ar trebui să consult cei mai buni profesori de muzică pe care îi cunosc. Dacă aș avea puterea să-i pot învia pe Bach sau Beethoven, i-aș consulta pe ei. Natural.

Acum să presupunem că nu vreau să știu despre muzică, ci despre morală. Aș consulta cei mai buni experți de talie mondială pe care i-aș găsi. Și aceasta m-ar conduce la Isus Cristos. Nimeni nu a învățat o

moralitate mai pură și de clasă mai înaltă. „Predica de pe munte” rămâne un standard de netrecut. Cercetați voi înșivă. Încercați să trăiți „Predica de pe munte” timp de o săptămână!

Dar cu aceasta ajungem la punctul pe care doresc să-l ating. Pășind alături de Isus din Nazaret în lumea Noului Testament, mă văd ceea ce sunt: un păcătos. Nu am nevoie de nici o dovadă exterioară pentru a vedea că la acest nivel El are dreptate; o știu în mod instinctiv în inima mea. Dar apoi intervine faptul izbitor: acest Isus Cristos a cărui învățătură morală a fost ireproșabilă și a cărui viață a fost conform învățaturii Sale, este Cel care a pretins că este egal cu Dumnezeu.

Ce să fac cu această afirmație sau mai degrabă cu faptul că El a fost Cel care a făcut-o?

Să spun că autorul „Predicii de pe munte” a mințit în mod deliberat? Ei bine, dacă ar fi așa, atunci ar fi cel mai mare ipocrit, cel mai mare escroc, cel mai mare impostor care a trăit vreodată pe pământ. Dar este imposibil să citești evangheliile cu atenție și să ajungi la concluzia că Isus a fost în mod deliberat un escroc. Dacă te îndoiești de acest lucru, mai citește încă o dată evangheliile având această întrebare în minte. Sunteți desigur buni judecători ai personajelor; trebuie să fiți, pentru a vă găsi drumul sigur prin această lume. Exersați-vă judecata asupra lui Isus. Evaluați caracterul Său așa cum îl găsiți în evanghelii.

Cred că veți ajunge la orice altă concluzie în afară de aceea că El a fost un în mod deliberat un escroc.

Dar, puteți spune, El s-ar fi putut înșela ușor, fără a fi în mod deliberat un escroc. Dacă ar fi așa, ce înseamnă acest lucru? Oamenii care cred din greșeală că sunt Dumnezeu, sunt megalomani nebuni! Atunci, a fost Isus Cristos nebun? Ei bine, dacă El ar fi fost nebun, atunci foarte puțini oameni au fost vreodată sănătoși! Megaloman? Este imposibil să studiezi comportamentul și cuvintele lui Cristos așa cum sunt ele descrise în Noul Testament și să ajungi la o asemenea concluzie. Acel Isus care a spus cu convingere, „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine căci Eu sunt blând și smerit cu inima” nu a fost Hitler sau Mussolini! Este simplu de observat că Isus Cristos a adus sănătate și stabilitate mentală omului, mai mult decât oricine altcineva în lume. Doar citind cuvintele Sale, milioane de oameni au primit pace. Credința în El și în sacrificiul Lui au eliberat milioane de oameni de tortura unei conștiințe vinovate. Părtășia zilnică cu El i-a smuls pe mulți de sub robia obiceiurilor destructive și le-a dat respect față de ei înșiși, sens vieții și eliberare de frica morții.

Isus Cristos este Acela care ne-a învățat că Dumnezeu este dragoste. Dacă crezi în Dumnezeu, atunci consideri de la sine înțeles că El este dragoste. Presupui că orice om din orice perioadă a istoriei și-a dat

seama că Dumnezeu este dragoste. Dar în tot ceea ce am citit din autorii antici greci și latini, nu am găsit nici măcar un scriitor sau un filozof care să spună că Dumnezeu este dragoste. Atotputernic, da; bun în sens absolut, aprobând faptele bune ale omului și dezaprobandu-l atunci când face fapte rele. Dar dragoste? Dumnezeu bun, căruia îi pasă de noi, care are grijă de oameni, gata să se jertfească pentru omenire? Nimeni, niciodată, nu a spus atât de mișcător ca Isus Cristos, „Nu se vând oare cinci vrăbii cu doi bani? Totuși, nici una din ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu. Și chiar perii din cap toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți: voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii” (Luca 12:6,7). Sunt aceste cuvinte ale unui nebun?

Nimeni nu a exprimat vreodată în mod personal dragostea lui Dumnezeu pentru omenire așa cum a făcut-o Isus prin propriul Lui sacrificiu la Calvar. Mii de bărbați și femei, au îndurat tortura și suferința cu noblețe și curaj și uneori și-au dat viața pentru prietenii sau țara lor, sau au protestat împotriva unui regim rău. Pe bună dreptate îi numim eroi. Dar am pierdut din vedere un aspect, dacă presupunem că Noul Testament nu pretinde mai mult decât că Isus Cristos a fost un erou. Ceea ce pretinde El, ceea ce a spus despre El Însuși, este unic atât în istoria literaturii cât și în cea a religiei. Chiar de la începutul lucrării Sale publice (nu după crucificare), cel care L-a descoperit oamenilor în mod oficial (Ioan Botezătorul), a anunțat că Isus a venit ca și Miel al lui Dumnezeu, pentru a lua păcatul

lumii asupra Lui (Ioan 1:29); și termenul „Mielul lui Dumnezeu”, ne indică faptul că Isus a venit să fie jertfă pentru păcat. Dar, apostolul Petru a spus mai târziu: „... ați fost răscumpărați... cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur și fără prihană... El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire... a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 1:18-19; 2:24; 3:18).

Că Isus Însuși a socotit acest lucru ca scop principal al venirii Sale în lume, este arătat de următorul fapt. Cu o noapte înainte de crucificarea Sa, El a instituit o ceremonie, prin care urmașii Lui să își aducă aminte de El după aceea; și este foarte instructiv să observăm natura ceremoniei. El nu le-a cerut ca atunci când se strâng împreună, să povestească vreuna din minunile Sale spectaculoase. Aceasta ar sugera că scopul principal al lucrării Sale au fost minunile. Nu le-a cerut nici să selecteze o porțiune din învățătura Sa morală și să o recite. Acest lucru ar fi sugerat că principalul scop al vieții Sale a fost acela de învățător-filozof. El le-a cerut să ia pâinea și vinul ce reprezintă trupul și sângele Său, să mănânce și să bea ca semn de aducere aminte că pe cruce El Și-a dat trupul și sângele pentru ca ei să primească iertarea păcatelor (Matei 26:26-28).

Că primii creștini au înțeles că principalul scop al

venirii lui Cristos în lume a fost acela de a se jertfi pentru păcatele lor, este dovedit prin faptul că, chiar de atunci, ei au fost găsiți împreună pentru a împlini această ceremonie. Jertfa Lui este punctul central a tot ceea ce Cristos a afirmat și a făcut. Această dragoste jertfitoare a lui Cristos este cea care a învins orice rezistență față de El și a câștigat recunoștința și devotamentul personal al milioaneilor de urmași. Ei spun toți alături de Pavel, apostolul creștin „Viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Gal. 2:20).

Toate acestea, ne conduc spre fondul problemei. Există un motiv bine întemeiat și evident, pentru care nimeni, bărbat sau femeie, nu a pretins vreodată că a venit în lume să-și dea viața ca jertfă pentru păcatul lumii. A pretinde acest lucru, nu înseamnă a te pretinde doar erou sau martir, ci a pretinde că ești mai mult decât uman, că ești Dumnezeu întrupat. Numai Unul care a fost El Însuși Dumnezeu infinit, a putut oferi jertfa adecvată pentru păcatul întregii lumi.

Dacă unul dintre prietenii dumneavoastră ar pretinde în mod serios că singurul scop pentru care el a venit în această lume este acela de a muri pentru păcatele lumii, probabil că l-ai trimite la un psihiatru. Pretenția lui ar fi un semn de nebunie. Și totuși Isus face această afirmație. Am văzut că, El nu a fost inventat de autorii Noului Testament - de aceea nu este accep-

tată nici cea mai slabă aluzie că El a fost un megaloman nebun.

Într-adevăr, această afirmație pe care El o face, dacă ar fi să vorbesc pentru moment din punct de vedere personal, este unul din lucrurile care mă conving că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, deoarece diagnozează nu numai care este problema mea fundamentală ca ființă umană, dar îmi oferă și singura soluție acceptabilă la acea problemă.

Dați-mi voie, să vă explic.

Celelalte religii și curente filozofice mă informează în mod constant, fiecare în felul lor, că am obligația să fiu bun. Presupun că acest lucru îmi este de ajutor, dar nu atinge problema mea reală. Eu știu deja că trebuie să fiu bun. Nu am nevoie de ajutorul religiei sau filozofiei pentru a ști acest lucru! Problema mea nu este aceea că eu nu știu că am obligația să fiu bun, ci ocaziile fără număr în care eu nu am fost bun. (Și vecinii mei cred că se află în aceeași poziție.) Aceasta este marea problemă. Ce am de spus referitor la păcatele mele din trecut? Am încălcat chiar și propriile mele standarde, ca să nu mai vorbim de cele ale lui Dumnezeu. Am compromis și am mânjit propriul meu sistem de valori. Atunci, cum pot fi iertat? Dacă am decis că păcatele mele din trecut nu au prea mare importanță, atunci afirm că nu contează nici propriul meu sistem de valori. Și dacă ceea ce fac eu nu are importanță, atunci nici Cel față de care sunt responsabil

nu are importanță. Dar să presupunem că propriul meu sistem de valori este important. Și să presupunem că standardele lui Dumnezeu sunt importante și că El nu le va coborî pentru mine și pentru nimeni altcineva. Atunci păcatele mele contează. Cum pot fi iertat pentru trecutul meu, astfel încât să nu fie afectat propriul meu sistem de valori, ca să nu mai vorbim de al altora? Acest lucru este valabil atât pentru mine cât și pentru tine.

În acest punct intervine Cristos. El pretinde autoritate pentru a acorda iertarea, dar face acest lucru fără a trece cu vederea păcatele noastre sau fără a submina standardele lui Dumnezeu. El nu spune că ceea ce am făcut nu contează. El insistă ca pedeapsa să fie plătită. Dar apoi, explică faptul că acesta este motivul principal pentru care El a venit pe pământ: El este Dumnezeul care a stabilit pedeapsa pentru păcat, Dumnezeul a cărui lege am călcat-o, meritând astfel pedeapsa. Și totuși El este Creatorul nostru, care din dragoste și loialitate față de noi a luat povara păcatului nostru asupra Lui, a plătit pedeapsa suferind la Calvar, păstrând astfel legea Sa și propriul nostru sistem de valori, făcând posibilă primirea iertării, pentru toți cei care o doresc și o acceptă.

Atunci acesta este exact lucrul de care avem nevoie. Cristos a cunoscut nevoile noastre și le-a împlinit cum nimeni altul nu ar fi fost în stare. Prin aceasta El este unic. Când te confrunți cu pretențiile

Lui, poți fi sigur de un lucru: tu trebuie să iei această decizie! Nimeni altul nu a venit sau nu va mai veni la tine să-ți spună că El este Creatorul tău, care te iubește, care a venit ca Dumnezeu întrupat să moară pentru tine, astfel încât să fii iertat. Isus Cristos este singurul care a afirmat acest lucru. Și afirmația Lui este atât de directă și de personală: El spune că a murit pentru tine; ceea ce înseamnă că tu personal trebuie să răspunzi Lui și chemării Sale.

Validarea finală a afirmațiilor lui Cristos

Validarea afirmației lui Cristos se bazează pe două lucruri: dovada obiectivă a învierii Sale și experiența noastră subiectivă: în momentul când, convinși de dovada obiectivă, ne deschidem inima lui Cristos și-L primim ca Mântuitor personal, Duhul Sfânt intră în viața noastră.

Deci în primul rând învierea Sa: toți scriitorii Noului Testament pretind, după cum bine știți, că a treia zi după ce a murit și a fost îngropat, Isus Cristos a înviat literal, trupește și fizic din morți.

Poate că la acest punct, îți vei spune că oricine crede în învierea lui Cristos a comis deja o sinucidere intelectuală; noi știm că în zilele noastre minuni de genul învierii nu mai au loc: știința susține că sunt imposibile.

Dar de fapt noi nu suntem siguri de acest lucru și nici știința nu a putut dovedi. Și dacă credeți contrariul, nu sunteți cei mai buni oameni de știință pe care să-i iau în seamă. Dar, protestezi tu, legile științei ne arată că este imposibil pentru un trup mort să revină la

viață. Nu, ele nu pot dovedi acest lucru. Legile științei nu sunt niște legi absolute pe care le găsim scrise undeva pe cer. Legile științei sunt definiții, formulate de oamenii de știință - și pentru aceasta li se cuvine tot respectul, eu unul aplaud eforturile lor - ale legilor ce guvernează acest univers. Sau mai bine zis, acea parte mică din univers pe care ei au reușit să o studieze și să o înțeleagă.

Dar sunt două lucruri pe care trebuie să le luăm în considerare în legătură cu aceasta. În primul rând, după cum știți poate mai bine decât mine, sunt cosmologi în zilele noastre care se contrazic serios că ar exista așa numitele găuri negre în univers, și că în acele găuri negre legile fizicii nu mai sunt respectate; așa că urmând legile fizicii ajungi la un punct de unde nu mai poți ști ce se întâmplă mai departe deoarece legile fizicii nu mai sunt valabile. Ai ajuns la ceea ce se numește singularitate în univers.

Acum știu că nu toți cosmologii acceptă această teorie; dar punctul meu de vedere este că acei oameni de știință care au sugerat că există asemenea singularități în univers, nu sunt acuzați că ar fi comis sinucidere intelectuală. Nici cei mai buni oameni de știință nu acceptă legile fizicii înainte de a face investigații experimentale, deci nu acceptă prin definiție că ar exista vreo singularitate în univers. Pentru a fi în stare să demonstreze aprioric că nu există nici măcar o singularitate în univers, știința trebuie să înțeleagă

activitatea fiecărei părți din tot universul în întregul lui. Știința nu a făcut încă lucrul acesta!

În al doilea rând să nu uităm că legile științei pot să ne spună ce se întâmplă în mod normal atâta timp cât nu există vreo interferență din lumea din afară. Dar știința, ca știință nu poate să ne spună dacă a existat o asemenea interferență în trecut sau dacă va fi una în viitor. Trebuie să mergem la istorie și nu la știință, pentru a descoperi dacă au existat asemenea interferențe în trecut. Desigur cu toții suntem de acord, atât creștini cât și necreștini, că asemenea interferențe au fost extrem de rare: minunile sunt prin definiție rare. Să abordezi istoria, având ideea fixă că niciodată nu a avut loc vreo minune, refuzând să investighezi dovezile care atestă că minuni au avut loc uneori, nu este o atitudine cu adevărat științifică. Este obscurantism. Curat obscurantism!

Nu pot prezenta acum detaliat dovezile învierii. Dar dați-mi voie să accentuez un lucru: dacă refuzi să crezi în înviere atunci ai o mulțime de probleme de istorie în fața ta din care una este foarte dificilă. Nimeni nu poate nega existența unei biserici creștine. Și nimeni nu poate nega faptul că nu a existat dintotdeauna: ea a avut un început. Întrebarea este: ce anume a determinat acel început? Care a fost scopul lui? Dacă consulți Noul Testament, vei găsi primii creștini spunând într-un singur glas, că ceea ce a determinat existența Bisericii a fost învierea lui Cristos; și că

singurul scop pentru care ei au trăit a fost acela de a mărturisi despre învierea lui Cristos. Primele lor predici cuprind în mică măsură și alte lucruri (vezi Faptele Apostolilor).

Primii creștini au fost cu toții evrei. Ziua lor sfântă era Sabatul, care este ultima și a șaptea zi a săptămânii. Apoi, dintr-odată, după cum ne arată scrierile, pe lângă Sabat, ei au început să se adune în prima zi a săptămânii pentru a frânge pâinea și pentru a bea vinul în amintirea lui Isus. De ce această schimbare? Și de ce în prima zi a săptămânii? Deoarece, după cum ne spun primii creștini, Isus Cristos a înviat în prima zi a săptămânii.

Din cauza propovăduirii învierii lui Isus, primii creștini au fost aspru persecutați și unii au fost torturați, aruncați la lei sau uciși prin diferite metode. Dacă s-ar fi mulțumit să predice numai despre etica creștină, despre datoria fiecărui om de a își iubi aproapele, nimeni nu i-ar fi persecutat. Dar nu, ei au susținut că Isus, executat de autorități a înviat din morți. Și mulți au murit din această cauză. Credeți cumva că ei au murit din pricina unei povestiri, inventată chiar de ei, de primii creștini și despre care știau că este falsă?

Orice ai crede despre biserica creștină, ea există; și în loc să închidem ochii în fața istoriei, trebuie să căutăm un motiv destul de plauzibil care a produs naș-

terea sa. Lucruri ca Biserica Creștină nu se nasc din nimic, fără a avea la bază o cauză. Îndepărtează învie-rea și vei rămâne, după cum subliniază prof. C.F.D. Moule, cu o mare lacună în istorie: Biserica Creștină fără nici o motivație adecvată care să stea la baza originii sale.

Ce au toate acestea de a face cu mine?

Poate că în acest moment unii dintre voi spun: „Ce mă privește pe mine? Sunt biochimist, inginer, fizician. Nu aștepti, nu-i așa, să-mi complic viața cu studiul istoriei antice? Îmi iau destul timp propriile mele studii.”

Ei bine, tot ce am dorit a fost să răspund la întrebarea care mi-a fost pusă: „Este necesar să comiți sinucidere intelectuală pentru a crede Biblia?”. Dacă nu ai timp să iei în considerare dovezile necesare pentru a răspunde la această întrebare, atunci este destul de grav. Chiar și așa, cred că am spus destul pentru a vă împiedica să cedați ispitei de a mai spune că afirmațiile Noului Testament nu au sens. Dacă faceți acest lucru fără să fi studiat dovezile, atunci s-ar putea ca voi să fiți cei care ați comis sinucidere intelectuală.

Dar, desigur, este mai mult decât atât. Dacă Noul Testament este adevărat, Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu, Creatorul nostru - și aceasta ne privește pe mine, pe tine și pe oricine altcineva. Dacă El este Fiul lui Dumnezeu, a-L neglija, dintr-un motiv oarecare,

este de zece mii de ori mai rău decât a comite sinucidere intelectuală: este o indiferență condamabilă față de Făcătorul nostru. Acesta este motivul pentru care Noul Testament ne obligă să studiem dovezile cu toată seriozitatea. Nu putem spera să înțelegem legile fizicii din univers, fără a studia cu seriozitate dovezile puse la dispoziție de universul însuși. Atunci cum Îl putem cunoaște și înțelege pe Creatorul universului fără a studia cu aceeași seriozitate dovezile pe care ni le pune la dispoziție, despre El Însuși?

Nu știu ce se întâmplă în țara dumneavoastră. Impresia mea este - și nu încerc să vă flatez - că sunteți mult mai educați, mai înclinați spre filozofie decât noi cei din Marea Britanie. Dar vă pot spune ceea ce se întâmplă în țara mea. Mulți din cei mai inteligenți academicieni, fizicieni, chimiști, biologi sunt înclinați să desconsidere Biblia ca pe un nonsens. Când îi întreb cu delicatețe dacă au citit Biblia, ei ripostează „Sigur, Am citit-o”. Dacă apoi când îi întreb ce cred despre dovezile pe care Biblia le oferă cu privire la divinitatea lui Cristos, replica generală este „Care dovezi?”.

Eu răspund, „Să luăm de exemplu Evanghelia lui Ioan. Autorul ei explică scopul pentru care a scris-o: «Isus a făcut înaintea ucenicilor multe semne care nu sunt scrise în cartea aceasta», spune el, «pentru ca voi să credeți că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând să aveți viața veșnică» (Ioan 20:30-31).

Aceasta este dovada la care m-am referit. Ce credeți despre ea?" Și mereu i-am auzit spunând: „Ah, Evanghelia lui Ioan. Ei bine, n-am citit-o. La școală am studiat-o doar pe cea a lui Marcu”.

Deci iată-i, mari profesori universitari, unii dintre ei în plină maturitate fizică și care n-au mai studiat Biblia niciodată de când erau copii și care n-au citit niciodată Evanghelia lui Ioan cu mintea unui adult și cu seriozitatea cu care au studiat fizica sau orice altceva. Cum pot ști ei că dovada este lipsită de orice valoare dacă n-au citit-o niciodată, nu știu. (Cum se pot numi bărbați și femei cu educație, dacă n-au citit niciodată serios Evanghelia lui Ioan - nu știu nici asta.) Dar cel mai important lucru este acesta. Evanghelia lui Ioan ne vorbește despre autoritatea lui Isus Cristos. Dacă ceea ce spune este adevărat, atunci Dumnezeu Creatorul nostru încearcă să comunice cu noi, să ne vorbească în mod personal, să ni se reveleze, astfel încât prin Isus Cristos să intrăm într-o relație personală de credință și dragoste cu El. Să nu fii interesat să descoperi dacă este sau nu adevărat, să nu fii interesat de posibilitatea de a-L auzi pe Creatorul nostru vorbindu-ne, pare a indica o predispoziție ciudată, irațională din partea noastră.

„Dar uite”, îmi spun colegii, „nu este bine să ne spui să citim Biblia, deoarece noi nu o credem. Dacă am crede, atunci cu siguranță că am citi-o. Ne ceri să începem prin a crede și apoi să o citim. Desigur, dacă

am crede că este adevărată înainte de a o citi, vom crede tot ceea ce conține. Dar noi nu o credem și deci nu are nici un rost să o citim.”

Dar să vorbești astfel este o prostie. Eu nu le cer nici lor și nici vouă să credeți Biblia înainte de a începe să o citiți. Dar le cer - lor și vouă - să o citiți și apoi să hotărâți dacă este sau nu adevărată. La urma urmei, tot astfel tratăm și ziarele, nu-i așa? Înainte de a le citi, știm că unele lucruri pe care le conțin sunt adevărate, altele nu. Desigur nu decizi înainte de a citi, dacă să crezi ceea ce se spune. Dar asta nu te oprește să le citești. Ai destulă încredere în propria ta judecată să citești ceea ce spun ei, să reflectezi și să te hotărăști dacă este adevărat sau nu. Îți cer să faci același lucru cu Noul Testament.

Și dacă îl veți face, Isus Cristos Însuși garantează că dacă sunteți pregătiți să îndepliniți o condiție, Dumnezeu personal vă va arăta dacă afirmațiile Lui sunt adevărate sau nu. Și condiția este aceasta: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui - atunci când aceasta îi este descoperită - va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine” (Ioan 7:17). El o va afla, deoarece pe măsură ce citește, studiază și meditează la învățătura lui Isus, Dumnezeu va vorbi inimii sale și îi va arăta fără nici o urmă de îndoială, că ceea ce Isus spune este adevărat.

Problema, cred eu, este legată de condiție: dacă vrea cineva să facă voia lui Dumnezeu. Înainte de a

începe, intuim faptul că dacă Dumnezeu ne arată acest lucru, vor exista implicații profunde în modul nostru de viață pe care nu dorim să le satisfacem. Deci am prefera să aprofundăm acest lucru impersonal, la fel cum aprofundăm experimentele din fizică, fără a ne lega în avans de oricare din implicațiile practice. Nu putem veni la Cel Atotputernic și să spunem: „Da, aș vrea să știu dacă ești sau nu acolo și dacă Isus este Fiul Tău. Te rog arată-mi. Dar aș vrea să înțelegi că dacă mi Te vei descoperi, încă nu sunt pregătit să fac nimic din ceea ce mi-ai cere să fac.” Dumnezeu nu are timp pentru diletantism spiritual.

Dar dacă ești serios și dornic să faci voia lui Dumnezeu atunci când o cunoști, fă un experiment: citește serios și fără prejudecăți Evanghelia lui Ioan; și Isus Cristos îți garantează că Dumnezeu îți va arăta ce este adevărul.

Probabil, cineva va spune, „Problema mea este aceasta: nu știu nici măcar dacă Dumnezeu există. Dacă fac experimentul pe care mi l-ați sugerat, nu sunt în pericol de a îmi imagina că Dumnezeu îmi vorbește, și ar putea fi doar autosugestie? Cum Îl pot recunoaște pe Dumnezeu, chiar și atunci când s-ar putea să îmi vorbească?”

Ei bine, aș vrea să închei spunându-vă o povestire despre o minune care se spune că făcut-o Isus (Ioan 9). Considerați probabil că toate povestirile cu minuni

sunt un nonsens. Nu luăm în considerare pentru moment această afirmație. Apelez la ea doar ca la o simplă ilustrație.

Povestirea spune că Isus s-a întâlnit cu un orb din naștere, pe care l-a întrebat dacă vrea să îi redea vederea. Nu știu dacă ați încercat vreodată să explicați cuiva care este orb din naștere ce înseamnă vederea, sau ce este culoarea, sau să-l convingeți că există lucruri ca lumina și culoarea. Dar este extrem de dificil! De aceea am fi înțeles foarte bine acest lucru, dacă orbul i-ar fi replicat lui Isus faptul că nu știe ce este vederea și faptul că toate argumentele că ar exista așa ceva, ar fi un nonsens. Așa cum reacționează oamenii de azi atunci când aud că Isus le poate da vedere spirituală; că El le poate dăruia viață veșnică care este mijlocul de a-L cunoaște pe Dumnezeu în mod personal (Ioan 17:3).

Ce bine că orbul a spus că, dacă există un asemenea lucru ca vederea, ar dori să o aibă. Deci Isus Cristos a sugerat omului că putea să facă un experiment dacă era pregătit; și El a garantat că dacă îl va face, omul își va recăpăta vederea.

Experimentul la care a apelat Cristos, pare a fi unul destul de ciudat, așa după cum veți descoperi citind povestirea. Dar orbul nu a fost un obscurantist. El s-a gândit că Isus Cristos nu este nici șarlatan și nici nebun. Dacă El a spus că există un lucru numit

vedere și că o poate dărui oricui vrea, atunci merită să facă experimentul. Avea numai de câștigat. Așa că El a făcut experimentul, și a aflat el însuși rezultatul, recăpătându-și vederea.

Vă recomand un experiment similar. Citiți Evanghelia lui Ioan. În timp ce citiți spuneți „Dumnezeule, nu sunt sigur că ești. Dar dacă ești și dacă Isus Cristos este Fiul Tău, care îmi poate dărui viață veșnică după cum afirmă, orice ar fi vorbește-mi, revelează-Te, arată-mi că Isus este Fiul Tău. Și dacă îmi arăți, sunt pregătit să fac voia Ta, oricare ar fi ea”.

Și Cristos garantează că Dumnezeu îți va arăta.